

Elias på Horeb
Wilhelm Busch - "Glimt af korset"

"Efter vejret kom der et jordskælv, men Herren var ikke i jordskælvet. Efter jordskælvet kom der ild, men Herren var ikke i ilden. Men efter ilden kom der en stille, sagte susen, og da Elias hørte den, hyllede han sit hoved i sin kappe." [1. Kong. 19, 11-13](#).

Kristendommen har i vor tid endnu en gang opnået en mærkelig bred betydning. Kirken betyder noget i det offentlige liv, aviserne skriver om kirkedage, førende kirkefolk kan blive populære.

Der ligger en fare i det. En smal flod flyder dybt og hurtigt. Men når floden går over sine bredder og oversvømmer landet, opstår der let stillestående vandhuller.

I denne vor situation er en beretning fra Det nye Testamente blevet betydningsfuld for mig. Disciplene kom til Jesus og spurgte: "Er det kun få, der bliver frelst"? De tænkte måske på de store resultater. Men Jesus svarede: "Kæmp I for at komme igennem den snævre port"! Jesus er en sand individualist. Hvor lidt han dog passer ind i denne massebevægelses tidsalder. Men vi må tage ham alvorligt! "Komme igennem den snævre port" betyder: Overgive sin egen vilje til Guds søn, som har forsonet og forløst os - på korset.

Ja, korset er det vigtigste! Derfor skal vi stadig lade nyt lys falde over korset - også fra denne beretning om Elias's oplevelser på Horeb bjerg. Lad os i dag tænke på

DEN STILLE SUSEN

1. Den fortæller os, hvordan Gud åbenbarer sig

Først må vi prøve at gøre beretningen levende. Den store profet Elias måtte flygte for den blodtørstige, gudløse dronning Jesabel. Han tog sin tilflugt i en grotte på Horeb bjerg. En dag hørte han en røst: "Gå ud og stil dig på bjerget for Herrens åsyn"! Det gjorde Elias. Og da kom der et stort og stærkt stormvejr, der sønderrev bjerge og sprængte klipper i stykker. Men Herren var ikke i stormen. Derefter kom der et jordskælv. Siden kom der så en fortærende ild, men Herren var ikke i ilden. Og så blev der pludselig død stille. Midt i stilheden lød en dejlig, stille susen. Da indhyllede Elias sit ansigt for Herren i sin kjortel.

Gud kan komme i storm og ild. Sådan oplevede Israel ham, da han gav dem de 10 bud på bjerget. Herom læser vi i [Salme 18](#): *"Da rystede jorden og skjalv, bjergenes grund- volde bæved og rysted ... fortærende ild for ud af hans mund han svæved på vindens vinger"*.

Men nu viser Herren sig for Elias i en helt ny åbenbaring: ikke i storm eller ild, men i en stille, sagte susen. Hvad betyder det? Det er den inderlige kærlighed, som hengav sin eneste Søn i vort sted, det er budskabet om Guds frie nåde for dem, som står skyldige for Gud. Denne skønne, sagte susen!

I dag finder vi Gud i den stille, sagte susen, som udgår fra korset på Golgata.

"Gud var ikke i stormen, jordskælvet og ilden". Det har vi også oplevet. I 1933 gik der f.eks. en storm hen over Tyskland. Og mange sagde: "I denne storm over vort folk oplevede vi Gud". Men Herren var ikke i stormen. - Og senere rystede jorden under os. Alt blev usikkert Fortærende ild faldt over vore byer. Men Herren var ikke i jordskælvet eller ilden. Han lod bare en blind, fortabt verden, som havde gjort bekendtskabet op med ham, gøre hvad den ville.

Men - Gud lader sig endnu i dag finde i den stille, sagte susen fra den kærlighed, som lyser fra den korsfæstede Gudsøns ansigt. Det var for mig, som var hans fjende, han ofrede sit liv.

2. Der er en stille susen

Lad mig foretage en lille forskydning i verdensteatrets kulisser. Prøv at forestille jer, at der havde

været et moderne rekreationshotel ved Horeb. Hvordan var det da gået?

Når jordskælvet og ilden kom: skrig, panik, forbandelser og råb! Så er stormen forbi. Gæsterne ånder lettet op. Der lukkes igen op for radion, dansemusikken lyder, de unge laver en improviseret fest, de ældre herrer går til baren for at få en cognac til at forjage skrækken Og den sagte susen? Den ville ingen kunne have hørt For - der var for megen larm i og omkring dem.

Nu må I ikke regne dette for en fantasiens leg. For i grunden sker dette stadig iblandt os. Den stille, sagte susen Guds nådesord til det hungrende hjerte, udgår også i dag fra Jesu kors. Dette evige kors er som den store, levende Guds radiosender. Uden ophør sender det dette kald ud i verden:

"Frygt ikke, jeg genløser dig, jeg kalder dig ved navn, du er min!" [Es. 43,1](#). Eller:

"Jeg slettede som tåge din misgerning og som en sky dine synder. Vend om til mig, thi jeg genløser dig". [Es. 44,22](#). Eller:

"Vore sygdomme bar han, tog vore smerter på sig!" [Es. 53, 4a](#).

Men hvem lytter i vor tid til Guds sender? Det hedder om denne sagte susen, som udgår fra korset, hos profeten Esajas: *"Han råber og skriger ikke, løfter ej røsten på gaden"*.

Gadernes råben er blevet så høj gennem radio, politik, fodbold, revuer, reklame, biografer, at det indfanger os med sit forfærdelige greb.

Men hvordan stod der i vor beretning? "Da Elias hørte den ... " Han hørte den stille susen! Gør som han. Gå til dit Horeb. Kæmp for at finde stilhed - indtil kærlighedens og Guds frie nådes sagte susen trænger ind i hjertet!

En stille skare samler sig omkring korset. Og de, som har hørt den sagte susen, bekender: *"Se, bitterhed, bitterhed blev mig til fred. Og du skåned min sjæl for undergangs grav; thi alle mine synder kastede du bag din ryg"*. [Es. 38,17](#).

3. Det, som går forud, er også vigtigt

Inden den sagte susen kom, kom der ild og stormvejr. Det er også betydningsfuldt. Inden man rigtig kan høre den sagte susen fra korset - Guds bevægende kærlighed til syndere _ må man knuses. Dertil kommer stormen, som ødelægger vor selvsikkerhed. Dertil kommer også jordskælvet, så vi lærer at forstå, at alt, som vi trøstede os på, er usikkert og vaklende. Så kommer ilden - den hellige Guds dom over vor samvittighed - så vi straks ganske sikkert ved, at sådan som jeg er, ender jeg med al min kristendom i Helvede!

På den måde knuser Herren vort hjerte. Da åbnes der for den sagte susen: *"Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile"*. Vi kan tænke på Peter. Som en stolt klippe (Peter betyder jo klippe) stod han og forsikrede sin Frelser: *"Om så alle forarges på dig, vil jeg dog ikke gøre det"*.

Men så blev det langfredag. Begivenhedernes storme forvirrede ham. Og så kom menneskeangsten over ham, så jorden rystede under ham. Og da han havde forrådt sin Frelser og da Jesus så på ham, brændte ilden: "Jeg er fortabt, evigt fortabt - jeg er en forrædder" !

Da blev Peter moden for nådens sagte susen. Måtte Gud hjælpe os til en salig erfaring af nåden under korset på Golgata!

(Fra "Glimt af Korset" af Wilhelm Busch - Dansk Luthersk Forlag 1972 - Shafan 25-11-11)